

2007. február 14., szerda

23. úgy véli, hogy kulcsfontosságú a TEN-T projektek összehangolása, különösen a határokon átnyúló projektek esetében, és reményei szerint a TEN-T végrehajtó ügynökség létrehozása, amelyet immár a Bizottság már bejelentett, jelentős mértékben hozzá tud majd járulni a TEN-T projektek megvalósításához; rámutat, hogy a Bizottságnak a 2008-as költségvetés első olvasata előtt be kellene terjesztenie egy helyzetjelentést a Parlamentnek a TEN-T végrehajtó ügynökség tevékenységeiről és az általa képviselt lehetséges jövőbeni hozzáadott értékről;

24. rámutat, hogy a a közösségi programok igazgatásában bizonyos feladatokkal megbízott végrehajtó hivatalokra vonatkozó alapszabály megállapításáról szóló, 2002. december 19-i 58/2003/EK tanácsi rendelet⁽¹⁾ 3. cikkének (1) bekezdése a végrehajtó hivatal létrehozásának kérvényezése előtt költség-haszon elemzés készítését írja elő egy sor tényező figyelembevételével; sajnálatát fejezi ki, amiért a Bizottság kezdetben nem tudott bemutatni az Európai Számvevőszék számára a végrehajtó ügynökség létrehozására vonatkozó, kielégítő költség-haszon elemzést; az Európai Számvevőszékkel együtt továbbra is kétségei vannak a TEN-T hálózatokra szánt közösségi pénzügyi támogatások irányításának kiszervezésére vonatkozó költség-haszon elemzés felülvizsgált változatának minőségével kapcsolatban; a jövőre vonatkozólag kéri a Bizottságot, hogy még az előtt szerezz be az Európai Számvevőszék költség-haszon elemzéssel kapcsolatos pozitív véleményét, hogy a végrehajtó ügynökség felállítására vonatkozó kérelmét megküldené a költségvetési hatóságoknak;

25. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy az DG TREN létszámterve nem tükrözi megfelelően azt a tényt, hogy költségvetésének 54%-a a TEN-T projektekkel kapcsolatos, de csak a személyzet 5%-a dolgozik ezen a területen;

26. sürgeti a modern projektellenőrző rendszerek (GPS) alkalmazását és a projektek végrehajtásának ellenőrzésére használt rendszerekkel kapcsolatos jó gyakorlat megosztását;

27. ebben az összefüggésben tudomásul veszi, hogy 2007-ben létrejön egy végrehajtó ügynökség, amely – a Bizottság szerint – nyolc, Bizottság által delegált tisztviselővel, 32 ideiglenes alkalmazottal (ügynökség) és 48 szerződéses alkalmazottal látnak el; szintén megjegyzi, hogy az ügynökség létrehozásának becsült költsége 78 600 000 EUR;

28. hangsúlyozza, hogy a TEN-T hálózatok (társ)finanszírozásának átláthatónak kell lennie, és hogy biztosítani kell a Parlament és az európai polgárok rendszeres tájékoztatását;

29. felhívja az Európai Számvevőszéket, hogy 2009 előtt megfelelő időben ellenőrizze a végrehajtó ügynökségek hatékonyságát, és erről készítsen jelentést a Költségvetési Ellenőrző Bizottságnak;

30. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezen állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak, valamint az Európai Számvevőszéknek.

(¹) HL L 11., 2003.1.16., 1. o.

P6_TA(2007)0038**Az éghajlatváltozás****Az Európai Parlament állásfoglalása az éghajlatváltozásról**

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Egyesült Nemzetek éghajlat-változási keretegyezménye (UNFCCC) részes feleinek 12. konferenciájára (COP12) és a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek találkozásként szolgáló, a Részes Felek 2006. november 6. és 17. között, Nairoiban rendezett második konferenciájára (COP/MOP 2),
- tekintettel az éghajlatváltozásról szóló korábbi állásfoglalásaira, különösen a globális éghajlatváltozás legyőzéséről szóló, 2005. november 16-i⁽¹⁾ és a nairobi éghajlat-változási konferencián (COP 12-COP/MOP 2) követendő európai uniós stratégiáról szóló, 2006. október 26-i állásfoglalására⁽²⁾,

(¹) HL C 280. E, 2006.11.18., 120. o.

(²) Elfogadott szövegek, P6_TA(2006)0460.

2007. február 14., szerda

- tekintettel a Bizottságnak a Tanácsnak, az Európai Parlamentnek, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának címzett, „A globális éghajlatváltozás 2°C-ra való csökkentése – Az előttünk álló út 2020-ig és azon túl” című közleményére (COM(2007)0002),
 - tekintettel az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport (IPCC) I. munkacsoportjának 2007. február 2-án Párizsban rendezett 10. ülésén az IPCC 4. értékelési jelentéséhez történő hozzájárulásként hivatalosan elfogadott következtetésre, amely tartalmazza az éghajlatváltozás emberi és természeti mozgatórugóival kapcsolatos jelenlegi ismereteket és becsléseket fogalmaz meg az éghajlatváltozás jövőbeli alakulásáról,
 - tekintettel eljárási szabályzata 103. cikkének (2) bekezdésére,
- A. mivel a közelmúlt szélsőséges időjárási eseményei, mint az Európában az idei év januárjában pusztító Kyrill vihar, az éghajlatváltozással kapcsolatos eddiginél élelkebb vitát eredményeztek;
- B. mivel egy egyszeri szélsőséges időjárási esemény nem köthető közvetlenül az éghajlatváltozáshoz, ám nem szabad elfelejteni, hogy számos tudós szerint az éghajlatváltozásnak köze van a szélsőséges időjárási események intenzitásához;
- C. mivel a legfrissebb tudományos jelentések arra a tényre figyelmeztetnek, hogy az éghajlatváltozás már működésbe lépett folyamatai a különböző, egymást felerősítő hatások miatt felgyorsulhatnak;
1. hangsúlyozza konkrét intézkedések globális szinten történő meghozatalának égető szükségességét az éghajlatváltozás megállítása érdekében, valamint a politikai vezető szerep szükségességét a folyamat előmozdítására;
 2. ebben az összefüggésben üdvözlí, hogy mind a Bizottság, mind a soros elnökség politikai napirendjük alapelemeként kezeli az éghajlatváltozást;
 3. sürgeti az Európai Uniót, hogy tartsa fenn a tárgyalásokban játszott vezető szerepét egy éghajlatváltozással kapcsolatos 2012 utáni intézményi keret vonatkozásában, valamint hogy a nemzetközi partnereivel folytatott viták során a jövőben is tartsa fenn nagy ívű törekvéseit;
 4. sürgeti az Európai Uniót, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentése terén tett mérhető előrelépéssel, illetve hazai és nemzetközi kibocsátáscsökkentési célok betartásával tegyen tanúbizonyságot az éghajlatváltozás kezelése iránti elkötelezettségéről;
 5. elismeri, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának az ENSZ éghajlat-változási keretegyezménye számára a Bizottság által készített Európai Közösség negyedik közleménye (COM(2006)0040) szerinti 14%-os uniós részesedése alacsonynak tűnhet; hangsúlyozza azonban, hogy az egy főre jutó kibocsátást tekintve az EU részesedése az egyik legmagasabb a világon; ezen különbségek csökkentése érdekében emlékezteti a Bizottságot és a tagállamokat a Kiotói Jegyzőkönyv és a marakeshi megállapodások szerinti kötelezettségeikre az általuk alkalmazott rugalmassági mechanizmusok kiegészítő jellegének biztosítása tekintetében;
 6. hangsúlyozza, hogy a 2012 utáni keretről szóló tárgyalások jelentős gyorsítására van szükség egyrészt annak biztosítása érdekében, hogy ne legyen szünet a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti első és második kötelezettségvállalási időszak között, másrészt hogy időt lehessen biztosítani a nemzetközi közösség számára a szükséges intézkedések megtervezésére; ismételten sürgeti egy megállapodás elfogadását 2008 végére vagy legkésőbb 2009-re;
 7. hangsúlyozza, hogy az EU-nak arra a feltételezésre kell alapoznia stratégiáját, hogy nemzetközi szinten megállapodás születik majd a 2012 utáni éghajlatváltozási keretről; ennek megfelelően úgy véli, hogy ebben a szakaszban még korai lenne egy alternatív stratégia vitája arra az esetre, ha a nemzetközi megállapodás nem születne meg;

2007. február 14., szerda

8. emlékeztet rá, hogy a fent említett 2005. november 16-i és 2006. október 26-i állásfoglalásaiban foglaltaknak megfelelően, továbbá a bizottsági közlemény által is részben elismert módon az Unió éghajlat-változással kapcsolatos stratégiájának az alábbi alapvető célkitűzéseken kell alapulnia:

- i. az átlagos globális hőmérsékletnövekedés 2°C-ra való csökkentése az iparosodás előtti szinthez képest,
- ii. az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának valamennyi fejlett ipari országban 2020-ig összesen 30%-os csökkentése az 1990-es szintekhez képest, egy 60–80%-os nagyságrendű csökkenés megvalósítása érdekében 2050-re;

9. sajnálattal veszi tudomásul, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 2020-ra történő csökkentése tekintetében nem egyértelmű a Bizottság „energia és éghajlat csomagja”; hangsúlyozza, hogy legalább összesen 30%-os csökkenésre van szükség valamennyi fejlett ipari országban, hogy valós esély legyen az átlagos hőmérsékletnövekedés 2°C-ra való csökkentésére vonatkozó uniós célkitűzés elérésére;

10. ragaszkodik ahhoz, hogy az EU valamennyi belső politikáját és intézkedését az 1990-es szintekhez képest a 2020-ra megvalósítandó 30%-os csökkentési célra alapozza;

11. hangsúlyozza, hogy az összes iparosodott országban az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 30%-os csökkentésére vonatkozó megállapodás nemzetközi szinten történő megvalósítása érdekében az Európai Uniónak nemcsak a környezetvédelmi politikára kell összpontosítania, hanem a külpolitikára és a nemzetközi kereskedelmi politikára is, illetve az energia- és az egyéb természeti erőforrások iránti keresletben történő változtatás lehetőségére; ennek a tágabb értelmezésnek ezért a fenti célok elérését célzó stratégiáról szóló vita részét kell képeznie;

12. úgy véli, hogy a gazdaságilag fejlett tagállamok jelentős energia- és természeti erőforrás igényes tevékenységeiket és technológiájukat kevésbé fejlett országokba telepítették, ahol ugyanaz a tevékenység az üvegházhatást okozó gázok esetleges magasabb kibocsátását eredményezi; ennek következtében sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy dolgozzanak ki irányvonalakat az ilyen gyakorlatok megakadályozására;

13. hangsúlyozza a fejlett országok konkrét felelősségét az éghajlatváltozás globális szintű kezelése terén; felszólítja ezért az ENSZ éghajlat-változási keretegyezménye I. mellékletének részes feleit, hogy tegyenek eleget a jelenlegi kötelezettségvállalásaiknak és tűzzenek ki nagy ívű célokat a 2012 utáni második kötelezettségvállalási időszakra; felhívja továbbá azokat az iparosodott országokat, amelyek még nem ratifikálták a Kiotói Jegyzőkönyvet, hogy vizsgálják felül álláspontjukat, hozzanak hatékony belföldi intézkedéseket és játsszanak aktív szerepet a jövőbeni nemzetközi tárgyalásokban tekintettel a későbbi éghajlatváltozással kapcsolatos rendszerben való részvételükre;

14. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy vizsgálják meg a kereskedelemmel kapcsolatos határkiigazító intézkedések elfogadását azon versenyelőnyök ellentételezésére, amelyek a szénkényszertől mentes iparosodott országok termelői számára adottak;

15. megismétli a kibocsátáskereskedelmi rendszer felülvizsgálatáról szóló javaslatát a teljesítmény-összehasonlításon és az aukción alapuló kiosztási módszer összehangolásának érdekében; javasolja a kibocsátási igazolások ingyenes juttatásának csökkentését, és azt tanácsolja a tagállamoknak, hogy a többek között az árveréseken végzett eladások révén keletkezett összegek kerüljenek vissza az érintett polgárokhoz és vállalatokhoz;

16. egyetért a Bizottsággal abban, hogy az ENSZ éghajlat-változási keretegyezménye I. mellékletének nem részes feleit intenzívebben be kell vonni a folyamatba, ám hangsúlyozza, hogy a fejlődő országokat nem lehet egységes tömbként kezelni, valamint hogy a fejlődő országok által vagy azokban végzett tevékenységeket az egyéni nemzeti körülmények alapján differenciálni kell; továbbra is hangsúlyozza, hogy a legkevésbé fejlett országoktól nem szabadna semmiféle kötelezettségvállalást megkövetelni;

17. a nemzetközi szinten érvényesülő egyenlő esélyek biztosítása érdekében felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy az iparosodott országok számára kötelező érvényű kibocsátási célok kiegészítéseként vizsgálják meg az ágazati célokkal kapcsolatos ajánlások lehetőségét a jelentős energiaigényű exportágazatok számára azokban az országokban, amelyek nem rendelkeznek kötelező érvényű kibocsátáscsökkentési kötelezettségvállalásokkal;

2007. február 14., szerda

18. hangsúlyozza, hogy az energiapolitika az EU éghajlatváltozással kapcsolatos globális stratégiájának kulcsfontosságú eleme, és hogy a megújuló az energiaforrások diverzifikálása és a legnagyobb energiahatékonyságú technológiákra történő áttérés hatalmas lehetőségeket rejt a kibocsátáscsökkentés számára és biztosítja a külső forrásoktól való alacsonyabb fokú energiatartósságot;
19. úgy véli, hogy számos villamos erőmű jelenlegi alacsony hatásfoka a globális felmelegedés problémájának legfőbb oka, és felhívja a Bizottságot, hogy terjesszen elő javaslatokat, amelyek valamennyi tagállam részéről megkövetelik a villamosenergia-termelés melléktermékeként kibocsátott energia kombinált hő- és energiotechnológia útján történő hasznosításának biztosítását;
20. úgy véli, hogy az energiahatékonyság hatalmas lehetőségeket rejt a kibocsátáscsökkentés számára; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy ezen a területen fogadjanak el ambiciózus intézkedéseket és célértékeket, és vizsgálják meg a Bizottság által javasolt 20%-os csökkentési célérték meghaladásának lehetőségeit;
21. úgy véli, hogy a kiegyensúlyozott nemzeti adó/illeték rendszerek segítségével az energiahatékonyság növelhető a tagállamokban és megelőzhető a szükségtelen energiafogyasztás;
22. felhívja továbbá a Bizottságot és a tagállamokat, hogy alaposan vizsgálják meg egy egész Európai Unióra kiterjedő adórendszer létrehozását, amelynek célja az alacsony szénfelhasználású gazdaság elősegítése és ennek érdekében a rendelkezésre álló legjobb technológiák és termelési eljárások alkalmazásának és a fogyasztás fenntarthatóbb módjainak ösztönzése;
23. felhívja a tagállamokat, hogy tegyenek eleget kötelezettségeiknek az épületek energiateljesítményéről szóló, 2002. december 16-i 2002/91/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾, annak 2003. január 4-én hatályba lépett formájában történő gyors végrehajtásának biztosítását célzó megfelelő intézkedések meghozatalával, amelynek költséghatékonysági megtakarításait az építőiparban körülbelül 22%-ra becsülik; ennek megfelelően felhívja a Bizottságot, hogy indítson eljárást azon tagállamok ellen, amelyek még nem hozták meg a szükséges megfelelő intézkedéseket a 2002/91/EK irányelv végrehajtása érdekében;
24. hangsúlyozza, hogy az energiafogyasztás a legnagyobb mértékben a közlekedési ágazatban növekszik, és a közúti szállítás mintegy 25%-ban járul hozzá a Közösség széndioxid-kibocsátásához; ezért kötelező érvényű intézkedéseket szorgalmaz a közlekedési ágazatban, hogy 2020-ra a kibocsátáscsökkentések a többi ágazatnak megfelelő szinten legyenek, továbbá integráltabb és környezetbarátabb, a környezeti és természeti erőforrásokat tiszteletben tartó tömegközlekedést sürget;
25. hangsúlyozza a személygépkocsikból származó kibocsátások csökkentésének égető szükségességét, ezért nyomatékosítja, hogy a Bizottság határozzon meg egy 2012-re megvalósítandó 120 g/km-es célértéket az Európai Unióban forgalmazott új személygépkocsikra;
26. ismételten sürgeti, hogy a légi és a tengeri közlekedési kibocsátásokat foglalják bele az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásával kapcsolatos nemzetközi kötelezettségvállalásokba a 2012 utáni időszakban, és megújult erőfeszítéseket szorgalmaz a kerozinadó uniós és globális szintű bevezetésére;
27. tudomásul veszi a kötelező érvényű célértékre vonatkozó javaslatot, amely 2020-ig 20%-ra növelné a megújuló energiaforrások szintjének az uniós energetikai összetételben történő felhasználását, mint megfelelő kiindulópontot; de úgy véli, hogy ezt a célkitűzést az Unió energetikai összetételének 25%-ára kellene növelni;
28. tudomásul veszi a megújuló energiaforrásokkal kapcsolatos kötelező érvényű ágazati célértékek hiányát, hangsúlyozza, hogy ezek a célkitűzések az üvegházhatású gázok tényleges csökkentését vonhatnák maguk után éghajlatváltozás kezelése érdekében; sürgeti a Bizottságot, hogy javasolja az általános célértéken túl, hogy a tagállamok a megújuló energiaforrásokra vonatkozóan ágazatspecifikus – nevezetesen a villamosenergia-termelésre, fűtésre és hűtésre vonatkozó – célokat terjesszenek elő, tekintetbe véve az eltérő helyzeteket, a Megújuló energia ütemterv hatásvizsgálatában javasoltaknak megfelelően (COM(2006)0848);
29. megismétli, hogy a megújuló energiaforrások felhasználásával történő fűtés és hűtés hatalmas lehetőséget rejt a szén-dioxid és a fosszilis tüzelőanyagoktól való függőség költséghatékony csökkentésére; sajnálatosnak tartja, hogy az Európai Parlamentnek tett ígérete ellenére a Bizottság nem nyújtott be irányelvre vonatkozó javaslatot a megújuló energiaforrások felhasználásával történő fűtés és hűtés támogatására, de tudomásul veszi, hogy a Bizottság tervezi a területre vonatkozó jogalkotási intézkedések elfogadását;

(¹) HL L 1., 2003.1.4., 65. o.

2007. február 14., szerda

30. nyomtatékosan megismétli a 2006. február 14-i állásfoglalásában ⁽¹⁾ megfogalmazott javaslatát a megújuló energiaforrásokból származó hűtésről és fűtésről;
31. tudomásul veszi a Bizottság javaslatát, amelynek értelmében a gépjármű-üzemanyagok kötelező érvényűen minimálisan 10%-ának 2020-ra bio-üzemanyagoknak kell lenniük; úgy véli, hogy 12,5% kitűzése ugyancsak megvalósítható, egyúttal kívánatos is volna; kiemeli a bio-üzemanyagok fenntartható előállításának jelentőségét; felhívja a Bizottságot, hogy terjesszen elő olyan tanúsítási rendszert és szabványokat (például technikai jogszabályt), amelyek lehetővé teszik a bio-üzemanyagok fenntartható előállítását, és egyaránt alkalmazandók az Európai Unióban előállított és az importált bio-üzemanyagokra;
32. megjegyzi, hogy a Bizottság középtávon elismeri a fosszilis üzemanyagok jelentős szerepét és későbbi tanulmányok elvégzésének lehetőségét a szénintenzitásuk csökkentése érdekében, összhangban a széndioxid-csökkentésre vonatkozó, 2 °C-os célkitűzéssel; úgy véli, hogy ezeknek az intézkedéseknek magukba kell foglalniuk a folyamatos korszerűsítést és a hatékonyságnövelést, valamint a berendezések új nemzedékének kifejlesztését; a szénkülönítésre és tárolásra vonatkozó hatékony és gazdaságos új módszerek kialakítását a szén, a gáz és az olaj viszonylatában, a Zéró Kibocsátású Fosszilis Erőművek Európai Technológiai Platformja által hozott határozatokkal összhangban, valamint az Európai Unió szabályozása által támogatott korlátok felszámolását; elismeri a szénkülönítési és -tárolási technológiák szerepét az üvegházhatású gázok kibocsátásainak csökkentésében;
33. támogatja az Afrikával létrehozandó javasolt energiapartnerséget; mindazonáltal határozottan javasolja egy Kínával és Indiával kötendő hasonló partnerség létrehozását is, tekintettel az üvegházhatást okozó gázok igen gyors növekedésére ezen országokban és arra, hogy sürgős segítséget kell nyújtani ezeknek az országoknak a szénmentes, alacsony szénfelhasználású és energiahatékony (elsősorban megújuló energiaforrásokra támaszkodó) technológiákkal kapcsolatos (különös figyelmet fordítva a megújuló energiaforrásokra) kapacitásfejlesztés és az ezekbe történő beruházások területén amellet, hogy hangsúlyozni kell, hogy az EU az adott térségekkel együttműködik az esőerdők kiirtásának megállítása érdekében, és ehelyett az erdősisítést és az újraerdősítést támogatja, javasolja továbbá az Oroszországgal, Ukrajnával, Észak-Afrikával és a Kaszpi-tenger mentén fekvő országokkal folytatott energetikai együttműködés erősítését;
34. úgy véli, hogy a kibocsátások csökkentésére irányuló jelentős erőfeszítések együtt járhatnak a gazdasági fejlődéssel, sőt ez a fenntartható gazdasági fejlődés előfeltétele az elkövetkező évtizedekben, ismételten kijelenti, hogy a környezettechnológiák versenyelőnyt biztosíthatnak az Európai Unió számára, és egyúttal nagyban hozzájárulnak a kibocsátás-csökkentéshez; megjegyzi, hogy a környezettechnológiák ezért az EU kiotói kötelezettségvállalásaival és a lisszaboni stratégiával összeegyeztethető fenntartható fejlődési stratégia középpontjában állnak;
35. hangsúlyozza a tétlenség gazdasági, társadalmi és egészségügyi költségeit, amelyek többek között az éghajlatváltozás gazdasági aspektusairól szóló Stern-vizsgálatból is kiderülnek; emlékeztet rá, hogy az intézkedések hiánya évente a globális GDP 5–20%-ának megfelelő károkat okozhat, amíg az eredményes éghajlati politika és a tiszta technológiákba történő beruházás költségeit 2050-ig az éves globális GDP 0,5 és 1%-ára becsülik nem számítva a járulékos környezeti és egészségügyi előnyöket; rámutat arra, hogy a cselekvések elodázása növeli a kedvezőtlen környezeti hatások kockázatát és az enyhítésre szánt költségeket;
36. elismeri, hogy az éghajlatváltozás súlyos környezeti problémákat okoz, amelyek azonnali beavatkozást igényelnek mind közösségi, mind nemzetközi szinten; úgy véli, hogy 2050-re az EU energiaigényének túlnyomó többségét szénkibocsátás-mentes, illetve üvegházhatású gázt nem kibocsátó technológiák révén előállított energiaforrásokból kell fedezni, a hangsúlyt az energiatakarékosságra, a hatékonyságra és a megújuló energiaforrásokra helyezve; úgy ítéli meg, hogy ezért egyértelmű ütemtervet kell meghatározni e célok elérése érdekében; felhívja a Bizottságot, hogy tűzzön ki nagyra törő, de megvalósítható célokat a széndioxidot egyáltalán nem, vagy csak csekély mértékben kibocsátó, illetve szén-dioxid-mentes technológiákra vonatkozóan, amelyeknek 2020-ig fedezniük kell az EU energiaszükségleteinek 60%-át, az európai éghajlat, valamint az energiaellátás biztonsága érdekében;
37. úgy véli, hogy fokozni kell a kutatásokat ezen a területen, és egyértelmű környezetvédelmi célkitűzéseket kell elfogadni a jobb és fokozottan környezetbarát technológiák kifejlesztésének és alkalmazásának ösztönzése érdekében;
38. fenntartja, hogy a globális kibocsátások csökkentése nem vezethet más olyan veszélyekhez, mint például az atomfegyverek elterjedése vagy a terrorizmus; ezért úgy véli, hogy a nukleáris területet ki kell zárni a tiszta fejlesztési mechanizmus és az együttes végrehajtás, illetve egyéb olyan mechanizmusok köréből, amelyek célja a fejlődő országokban megvalósított kibocsátás csökkentések kompenzálása;

⁽¹⁾ HL C 290. E, 2006.11.29., 115. o.

2007. február 14., szerda

39. a csökkentésre irányuló törekvésekben való jóval nagyobb fokú közvetlen részvételt szorgalmaz az európai polgárok szintjén; ezért felhívja a Bizottságot, hogy fokozza a helyzet sürgősségével kapcsolatos tudatosítási tevékenységeket az egyéneknek az éghajlatváltozás kezelésében betöltött szerepükkel kapcsolatos tájékoztatása érdekében;
40. ismételten felhívja az Európai Uniót és tagállamait, hogy fogadjanak el egy ambiciózus politikát a fejlődő országokkal folytatandó technológiai partnerségekre és a tiszta technológiák átadására vonatkozóan, aminek révén segítséget kapnának ahhoz, hogy fokozottan fenntartható módon fejlesszék gazdaságukat és növeljék jólétüket;
41. felkéri a Bizottságot, hogy mérje fel az éghajlatváltozás által a talaj hőmérsékletének növekedésére, az esők csökkenésére, valamint a felszín alatti víztömegek állapotára gyakorolt hatásokat; különösen fontosnak tartja tanulmányozni a biomassza- és szénforrásként használható megművelhető területek csökkenésének következményeit; hangsúlyozza bizonyos mezőgazdasági gazdálkodási módszerek fontosságát;
42. felhívja valamennyi érintett bizottságát és küldöttségét, hogy szorosan működjenek együtt az éghajlatváltozással kapcsolatban annak érdekében, hogy iparpolitikája, energiapolitikája, közlekedési, mezőgazdasági, illetve kutatás-fejlesztési politikája, valamint egyéb kezdeményezései nagyobb összhangban legyenek az éghajlatváltozással kapcsolatos célkitűzésekkel, valamint hogy az éghajlatváltozással rendszeresen foglalkozzanak a parlamentközi küldöttségek szintjén és a transzatlanti jogalkotói párbeszéd keretében;
43. felhívja a három (német, portugál és szlovén) elnökséget, hogy gondoskodjanak arról, hogy fokozódjon az éghajlatváltozással kapcsolatos lendület, illetve növekedjen a politikai elkötelezettség mértéke, valamint a folyamatban nemzetközi szinten részt vevő nemzetközi partnerek száma;
44. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, valamint az Egyesült Nemzetek éghajlat-változási keretegyezménye titkárságának azzal a kéréssel, hogy azt juttassák el valamennyi EU-n kívüli szerződő félnek.

P6_TA(2007)0039

A SWIFT-ről, a légiutasok adatairól (PNR) szóló megállapodás, és az ezekkel kapcsolatos transzatlanti párbeszéd

Az Európai Parlament állásfoglalása a SWIFT-ről, a légiutasok adatairól (PNR) szóló megállapodásról, és az ezekkel kapcsolatos transzatlanti párbeszédéről

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Tanács és a Bizottság által a Parlamentben 2007. január 31-én tartott vita során a SWIFT tárgyában szóbeli választ igénylő kérdést követően tett nyilatkozatokra, valamint az EK és az USA közötti új (a légiutasok adatairól szóló PNR) megállapodással kapcsolatos tárgyalásokra;
- tekintettel az Európai Központi Bank (EKB) által a neki feltett kérdésre adott 2007. január 30-i válaszlevelére, amely kérdés szerint az EKB nem tájékoztatta az illetékes adatvédelmi hatóságokat, illetve a nemzeti bankokat a pénzügyi tranzakciókkal kapcsolatos, SWIFT által generált adatokra vonatkozó amerikai gyakorlatról, valamint e kérdésben nem élt morális meggyőző erejével a SWIFT irányában,
- tekintettel az adatvédelmi irányelv⁽¹⁾ 29. cikke által előírt, a személyes adat-feldolgozás vonatkozásában az egyének védelmével foglalkozó munkacsoport (29. cikk szerinti munkacsoport) véleményére a jövőbeli PNR-megállapodásról, valamint az európai adatvédelmi biztosnak az EKB SWIFT-ügyben játszott szerepéről szóló véleményére,
- tekintettel eljárási szabályzata 103. cikkének (2) bekezdésére,

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 1995. október 24-i 95/46/EK irányelve a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 281., 1995.11.23., 31. o.).